

de paagældende, ville, de andre vistnok som Regel blive adbaarede, enten ved at Kreditor — være sig samtidigt, eller naar han møder, at han maatte ikke faa sine Penge hos den første — retter et Paatrag ogsaa til dem (jfr. herved Reglen i § 17), eller ved at den, som Kreditor har hjemlygt, henbender sig til dem for om muligt at faa dem til at gøre Udvej for Pengene eller deres Andel deraf.

Fremdeles er i det norske Udkast § 10 optaget en Bestemmelse om, at „for Forpligtelse, der i Henhold til Selskabskontrakt paahviler Medlem af et Selskab til at gøre Tilskud til dettes Masse, udløber Forældelsesfristen ikke, førend et Aar er hengaaet fra den Tid, da vedkommende har ophørt at være Medlem af Selskabet, eller da dette er opløst“; og at „det samme gælder Fordring, som efter Selskabskontrakten tilkommer Medlem til at kræve Tilbagebetaling af gjorte Indskud“. Regler af tilsvarende Indhold ere ikke optagne i Lovforslaget, idet dettes almindelige Bestemmelser formenes at ville strække til ogsaa for dette særlige Forhold. Er for det første Talen, ikke om Selskabets (eller den eller de andre Deltageres) Forbring paa Indbetaling af et enkelt indskaldt Bidrag, men om vedkommende Deltagers almindelige Forpligtelse til, overensstemmende med Selskabskontrakten, at gøre Tilskud til Massen, naar saadanne Tilskud i Tidens Løb efter nærmere Omgang maatte blive indskaldte, vil det hos os formentlig blive antaget, at denne Forpligtelse ikke kan bortfalde som forældet, saa længe den paagældende i det hele maa behandles som Deltager, — med andre Ord overhovedet ikke kan særskilt være Genstand for Forældelse. Der synes her kun at være Spørgsmaal om et af de i Selskabskontrakten indeholdte Bilsaar, hvorunder den paagældende er Deltager, og for hvilke han derfor ikke kan frigøres, saalænge han overhovedet er bunden ved nævnte Kontrakt. Er Talen dernæst om Krav paa Indbetaling af et indskaldt Bidrag, næres Tvivl om, at det her til Lands vilde findes at være en fuldt hensigtsmæssig og retfærdig Regel, at et saadant Krav skulde ubetinget blive i Kraft indtil det ovenangivne Tidspunkt, ogsaa efter Udløbet af den sædvanlige ti Aars Frist regnet fra det Øjeblik, Indbetalingen skulde været flet, (og af den Forlængelse, som denne Frist efter Omstændighederne i det enkelte Tilfælde maatte være undergaaet, se navnlig §§ 7 og 8). Det erindres herved, at hvis Bidraget er blevet belastet vedkommende Deltagers Konto og der for mindre end ti Aar

friden fra hans Side er flet en Anerkendelse af, at Udløbet med Rette staar skyldskrevet ham, vil Forældelse være udelukket i Kraft af de almindelige Regler i §§ 5 og 6. — Med Hensyn til Krav paa Tilbagebetaling af gjorte Indskud vilde delvis lignende Betragtninger finde Anvendelse.

I det norske Udkasts §§ 14 til 16 — der svare til Lovforslagets §§ 11 til 13 — er der nogle Afvigelser i forskellige Enkeltheder. Saaledes er Indgivelse af Klage til Forligskommissionen, overensstemmende med Forligsloven af 1824 § 48, sat som det Skridt, der betegner Sagsmaalets Begyndelse; og med Hensyn til den Hurtighed, hvormed Paaklagen maa være efterfulgt af andre Skridt, har § 14 dels gentaget, dels henvist til Reglerne i nævnte Lov. Reglerne i § 15 omfatte, som allerede berørt ovenfor, foruden Ublæg, ogsaa umiddelbar Tvangsauktion; de ere paa den anden Side udtrykkelig begrænsede til Tilfælde, „hvor Erhvervelse af Dom, Kendelse eller Forlig er ufornoden til Fordringens Inddrivelse.“ Efter denne Paragrafs tredje Led vil det — afvigende fra Lovforslaget, se foran — i de Tilfælde, hvor Ublægsforretning kan iværksættes uden forudgaaende Dom eller Forlig, blive Regel, at naar Fogden har erklæret at ville fremme Forretningen, men intet eller kun utilstrækkeligt Guds foresindes, hørt Eksekution kan gøres, er derved alligevel Fordringen, henholdsvis den Del af den, som ikke faas dækket gennem Forfølningen, holdt i Kraft for, efter Omstændighederne, tre, ti eller thye Aar.

Endelig er i Komiteudkastets § 17 optaget en Regel om, at hvor det er vedtaget, at Tvist om en Forbring skal afgøres ved Boldgift, „anses Fordringen betimeligt paatalt, naar Fordringshaveren inden Fristens Udløb har iværksat, hvad der fra hans Side er at foretage for at bringe Sagen i Gang, og derefter fremmer denne med tilbørlig Hurtighed“. Opnaas ikke Boldgiftskendelse, skulle Reglerne om sels Maaneders Frist til at begynde ny Paatale finde tilsvarende Anvendelse. Er Boldgiftskendelse affagt, fillles Kreditor paa samme Maade, som om han havde opnaaet Dom, det vil sige, der kommer til at gælde en Forældelsesfrist af mindst ti Aar.

Skulde tilsvarende Bestemmelser have været optagne i Lovforslaget, maatte Reglen om Boldgiftskendelses Virkning have fundet sin Plads i § 4 Nr. 1; de øvrige Regler vilde have kunnet anbringes i en særskilt Paragraf, mellem § 11 og § 12. Saadanne